DE

HOUTHAKKER

EN HET

VERLATEN ROOVERSHOL.

MET HERLEEND PLAATJE.

GOUDA.
G. B. VAN GOOR

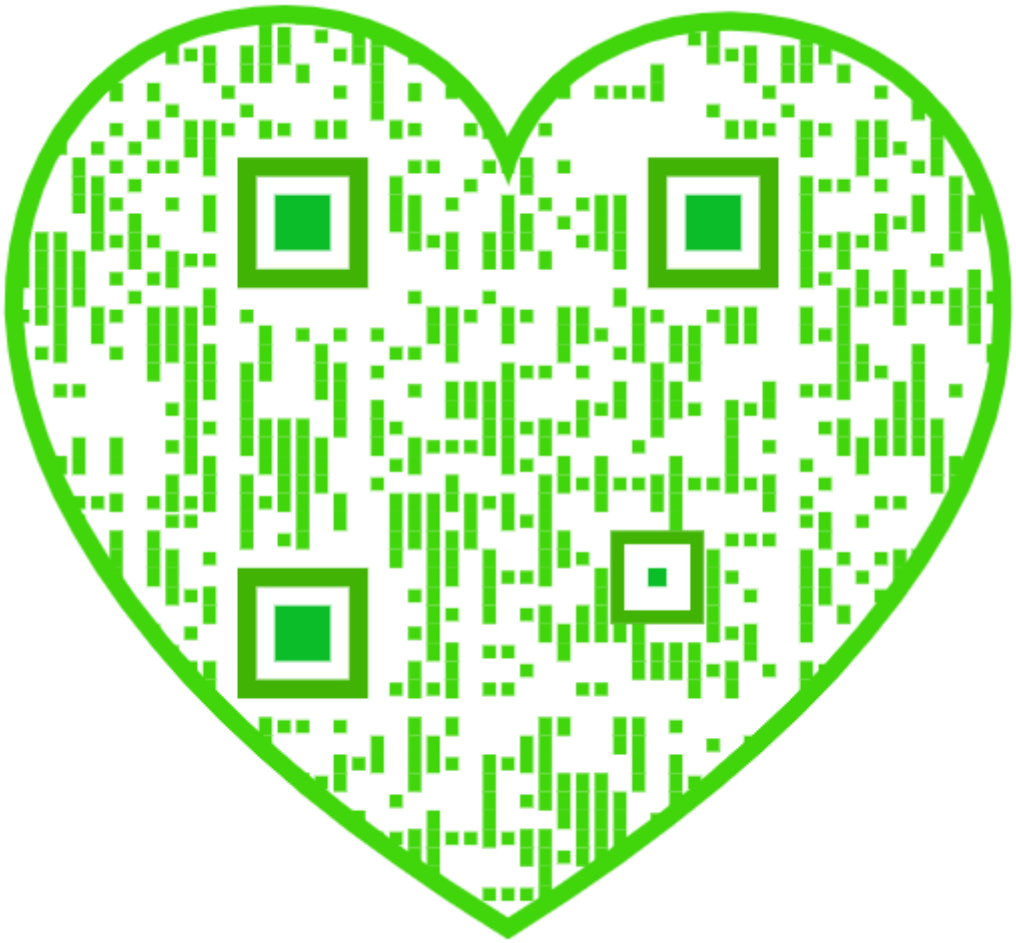

M. Snoeck.

G. Snoeck.

OK
Hou

140

„Daar komt Vader!"

DE

HOUTHAKKER

EN HET VERLATEN

ROOVERSHOL.

Met gekleurde Plaatjes.

GOUDA.
G. B. VAN GOOR.

DE HOUTHAKKER

EN HET

VERLATEN ROOVERSHOL.

Bij een groot bosch op de grenzen van Hongarije woonde, het is lang geleden, een arme houthakker. Het kostte hem veel moeite en zwaren arbeid om met zijne vrouw en vier kinderen, twee jongens en twee meisjes, aan den kost te komen. Zoodra de dag aanbrak, ging hij naar het bosch om de boomen te vellen, die hem door den houtvester waren aangewezen, en meestal begon reeds de avond te vallen, als hij t' huis kwam. Zoo moest de arme houthakker, voor een sober daggeld, van

vroeg tot laat, hard werken, terwijl zijne vrouw en kinderen het stukje land, dat bij hunne hut lag, bebouwden, waartoe de man zelf den tijd niet had.

Bij dit werkzaam leven waren echter man, vrouw en kinderen vrolijk en gezond; want de arbeid, gepaard met eene matige levenswijze, is de beste medicijnmeester. Men heeft dan zeldzaam een' doctor of drankjes noodig; men wordt niet ziek.

Meestal kon men den houthakker, als hij des morgens naar zijn werk of des avonds naar huis ging, een vrolijk liedje hooren zingen. »Daar komt vader!" riepen dan de kinderen, en liepen hem vrolijk jubelend te gemoet. Zoo werd hij als in triumf door het kleine goedje inge-

haald en naar de hut begeleid, terwijl de een vaders bijl, de andere zijne zaag, de derde een touw droeg, en het jongste meisje, vaders kleine lieveling, aan zijne hand ging.

De vrouw van den houthakker schepte intusschen het eten op, dat meestal enkel uit een' schotel meelpap of moes bestond, doch hem desniettemin voortreffelijk smaakte. De honger is de beste kruiderij van de spijs; hij maakt, zegt het boerenspreekwoord, raauwe boonen zoet; en wat den rijken dikwijls ontbreekt, was het benijdenswaardig deel van den armen houthakker: hij had eene goede maag, die den zwaarsten kost kon verduren, en een honger voor twee menschen, of, volgens een ouder spreekwoord, een honger als een paard.

Zoo ging het ook met de vrouw en de kinderen van den armen houthakker: het eten smaakte hun altoos goed, een stuk droog roggebrood ging er in als koek, en zij sliepen op hun leger van boommos zoo wel en zoo gerust, als sommige rijke kindertjes in een zacht veêren bedje of op eene springveêren matras. Bij allen arbeid en armoede was dus de houthakker en zijn gezin zeer gelukkig; want vader, moeder en kindertjes, allen waren tevreden met hun deel, en tevredenheid, kinderen, is een erfdeel van den Heere en de beste schat.

Eens nu, dat de houthakker, als gewoonlijk, in het bosch, aan het werk was, werd zijne aandacht getrokken, door eene groote levendigheid in het anders stille woud. Hoorngetoet, hondengeblaf, paardengetrappel, nu en dan afgebroken door of vermengd met een luid geroep van verschillende stemmen, deed den houthakker aldra begrijpen, dat er eene groote jagtpartij in het bosch moest plaats hebben.

Hij had zich niet bedrogen; kort daarna kwam een groot en schoon hert met hoog getakte horens voorbij ijlen, achtervolgd door een groot getal blaffende honden, en op hunne jagthorens blazende jagers, die allen op schoone en vlugge paarden waren gezeten en waarvan de een nog prachtiger was gekleed dan de anderen.

Het goud en de juweelen, waarmede de bandeliers en de wapenen

der Edelen rijkelijk versierd waren, en het zilver of verguld op de liverei der bedienden, schitterde den armen houthakker als iets begeerlijks in de oogen. Voor de eerste maal in zijn leven kwam de ontevredene gedachte in zijn hart op: wat zijn die menschen toch bevoorregt en gelukkig, boven zulke arme lieden, als ik en mijns gelijken; en waarmede toch hebben zij het verdiend, dat de Heer hen zoo veel rijker heeft gezegend, dan mij arme man, die voor een sober stukje brood, dag aan dag zoo hard en zoo zuur moet werken.

Het schitterende jagt-gezelschap was weldra uit het oog verdwenen, maar daarmede keerde de tevredenheid in het hart van den houthakker

niet terug. — De arbeid viel hem ditmaal zwaar, en des avonds naar huis gaande, vergat hij zijn gewoon avondlied te zingen.

De kinderen, vaders lied niet hoorende, dachten, dat hij, zoo als meer gebeurde, later moest werken, en kwamen hem niet te gemoet; ook de vrouw schepte het eten niet op, en men was hem blijkbaar nog niet wachtende, toen de houthakker met een onvergenoegd gelaat de hut binnen trad; bijl en zaag in een' hoek wierp, en grommende aan tafel ging zitten.

„Wij hadden u niet gehoord, man," sprak de vrouw; terwijl zij hem het eten voorzette; „scheelt u iets? zijt gij ziek?"

„Neen," sprak de houthakker wrevelig, „ik ben gezond; maar neem

dat eten weg, en geef het den kinderen; ik heb heden geen honger."

De vrouw van den houthakker ontstelde. Zoo had zij haren man nog nooit gezien, en ook de kinderen zagen hunnen vader angstig aan; hij had hun nog geen vriendelijk woord toegesproken, en stiet zijne kleine lieveling, in plaats van haar op de handen te nemen en te kussen, van zich af. — »Mijn hemel!" riep de vrouw, »gij zijt wel ziek, man."

»Ik zeg u van neen," viel de houthakker norsch uit; »maar ik zeg, dat wij hier een regt hondeleven moeten lijden, in vergelijking van anderen, die niet beter zijn dan wij, en het vette der aarde genieten, zonder dat zij zich met werken behoeven af te sloven."

»Ach man!" zuchtte de vrouw, en vouwde de handen zamen: »bezondig u zoo niet, door tegen den Heer te morren; Hij weet het best wat goed voor u is; indien Hij ons rijkdom had gegeven, zouden wij misschien minder gelukkig zijn dan thans."

»Een schoon geluk! voor een' schotel moes en een stukje zwart brood zoo hard te moeten werken," hernam de houthakker, en sloeg met de vuist op de tafel. »Ik zeg, dat zulk eene verdeeling onregtvaardig is."

»Hou op man!" bad zijne vrouw, »de Heer zal ons anders nog met rijkdom straffen, en wie weet hoe ongelukkig wij dan zijn zouden!"

»Ik wenschte, dat ik zoo gestraft werd," zeide de houthakker wreve-

lig, en ging zonder te eten naar zijn bed.

'Dien nacht zocht hij echter te vergeefs den slaap, die zich anders nimmer wachten liet. Hij lag onrustig te woelen, en vielen zijne oogen even digt, dan droomde hij van jagers, honden, mooije kleederen en allerlei fraaijigheden; doch ontwakende lag hij op een hoop mos in zijne hut en verwenschte zijne armoede.

De slapelooze nacht had hem afgemat, hij zag er des morgens bleek uit; zijn brood smaakte hem niet, en grommende en brommende nam hij zijne bijl op en ging naar het bosch.

Hij moest dien dag een' zwaren, driehonderdjarigen eikenboom om-

houwen, en hieuw er, meer met wrevel dan met lust, dapper op los. Bij iederen bijlslag loosde de houthakker een' zucht, en gaf de boom een' hollen klank van zich. De bast was nog groen en hard, maar daardoor heen hakkende, vond de bijl geen weêrstand meer.

»De boom is hol en zijn hout deugt niet meer," zeide de houthakker, toen hij een gat in den boom had gehakt, groot genoeg om er den arm te kunnen doorsteken, gelijk hij deed. Hoe diep hij echter zijn' arm naar binnen stak, hout kon hij niet voelen, maar ten laatste kreeg hij een' dik touw in zijne handen.

Een touw midden in een' boom: dit was iets zoo vreemd, dat het de nieuwsgierigheid van den hout-

hakker opwekte. Hij maakte het gat grooter en stak er zijn hoofd door; nu zag hij, dat in den boom op zekere hoogte eene groote opening was, waaraan eene touw-ladder hing.

„Wat zal dit zijn" dacht de houthakker. De nieuwsgierigheid dreef hem tot een verder onderzoek aan. Hij maakte het gat zoo groot, dat hij er gemakkelijk kon doorkruipen, en na zich van de sterkte der touwladder overtuigd te hebben, ging hij daarop staan en klom in de diepte af.

Eindelijk voelde hij grond en bevond hij zich, zoo ver het van boven invallende licht hem toeliet te zien, in een ruim gewelf; hij zag iets op den grond blinken, dat hij bij zich stak, en klom weder naar

boven, want dieper in het hol, heerschte een donkere nacht.

De houthakker bezag nu wat hij had opgeraapt; het was eene zware vrouwen-halsketen, die hem tegenblonk en als goud in de oogen schitterde.

Dit bracht hem op de gedachte, dat in dien boom wel een groote schat kon zijn verborgen. Hij besloot dus zich den volgenden dag van een licht te voorzien en het onderzoek verder voort te zetten, dat hem in den donker niet mogelijk was. Hij verborg de keten zorgvuldig in zijne kleederen en zeide, te huis komende, niets van zijne vondst.

Den volgenden dag voorzag de houthakker zich van eene lamp, van

eenige zwavelstokken, en van eene tonderdoos. Hij klom de ladder weder af, sloeg toen vuur en stak zijne lamp aan, en zoo stapte hij, het licht in de eene en zijne bijl in de andere hand houdende, moedig het hol in.

De houthakker had nog geen tien passen gedaan, toen hij een sissend geluid hoorde, en eene koude lucht hem in het aangezigt en zijne lamp bijna uitblies. Een paar vurige oogen staarden hem aan.

Wat hij zag en hem sidderen deed, was eene groote slang, die het hol tot haar verblijf had gekozen, en nu, in hare rust gestoord wordende, op den staart staande en van woede blazende, zich tot den aanval gereed maakte.

Den houthakker brak het angst-

Waarin hij in een vierkant vertrek

zweet uit, maar gelukkig verloor hij zijne tegenwoordigheid van geest niet; hij zwaaide zijne bijl, deed door een' wel gerigten slag de slang nedertuimelen, en hieuw vervolgens het monster den kop af.

Zich van dezen gevaarlijken vijand ontslagen hebbende, zette de houthakker zijn onderzoek voort; in het hol vond hij niets meer, dat zijne begeerte kon opwekken; maar eene deur ontdekkende, die met zware sloten voorzien was, begreep hij, dat hier de schat, waarop hij had gehoopt, wel kon verborgen zijn.

Eerst na zwaren arbeid slaagde de houthakker, de sterke sloten te verbreken, en de zware deur openende, kwam hij in een vierkant in de rots uitgehouwen vertrek.

De houthakker gaf een' luiden vreugde-kreet, want wat hij hier zag kon zijnen wensch naar rijkdom op eenmaal bevredigen. — Groote kisten, gevuld met goud, zilver, edelgesteenten en de kostbaarste stoffen, stonden langs de wanden geschaard, en bevatteden te zamen eenen schat, zoo als misschien de rijkste monarch dien niet bezat.

Toch, was het nieuwsgierigheid of hebzucht? ook een valluik, dat zich te midden van die schatkamer bevond, trok de aandacht van onzen houthakker; hij verbrijzelde het slot met zijne bijl, en ligtte met inspanning van alle krachten het zware luik op.

Eene doodenlucht kwam hem nu tegen; haastig liet de houthakker

het luik weder digt vallen; hij had er slechts een' enkelen blik in geworpen: het was opgevuld met doodsbeenderen.

Nu wist de houthakker waar hij zich bevond: in een, waarschijnlijk reeds sedert jaren, verlaten rooversshol. Denkelijk waren deze booswichten, na een aantal moorden en diefstallen te hebben gepleegd, allen op den een' of anderen rooftogt om het leven gekomen, dewijl zij hunnen geroofden schat daar ongebruikt hadden gelaten

De houthakker vulde zijn broodzakje en alle zijne zakken met goudstukken, klom naar boven en maakte het gat in den boom zoo goed mogelijk met takken en boomschors digt. Zijne bijl, als hem voortaan

onnut (want hij zou nu geen boomen meer behoeven om te hakken: hij was immers rijk!) wierp hij in de struiken; het goud, waarmede hij beladen was, woog hem zwaar genoeg.

Zwoegende onder zijnen last, maar met een gelaat, dat van vreugde schitterde, kwam de houthakker te huis, en met de woorden: »nu behoeven wij niet meer te werken, nu zijn wij rijk," schudde hij den zak op tafel uit. — Dit deed hij met zoo veel blijde overhaasting, dat verscheidene goudstukken over den grond rolden, die door de kinderen werden opgeraapt. Zij kenden het goud niet; maar het blonk hun zoo fraai in de oogen, dat de beide jongsten om het hardst grabbelden,

terwijl de oudsten met vrolijke verrassing op den uitgestorten goudhoop staarden.

Alleen de vrouw van den houthakker kon niet in de algemeene vreugde deelen; zij verbleekte: »Man!" zeide zij, »hoe komt gij aan dien schat?"

»Dat moet mijn geheim blijven," sprak de houthakker, »maar ik ben er eerlijk aangekomen. Wees dus blijde met mij!" — »Ach!" zuchtte de vrouw, »ik vrees, dat het ons tot eene straf zal zijn gegeven; want met uw morren hebt gij u tegen den Heer bezondigd."

De houthakker poogde zijne vrouw die dwaze vrees, zoo als hij ze noemde, uit het hoofd te praten, maar het ging niet. Zij kon ditmaal in de

vreugde van haren man en van hare kinderen geen deel nemen.

De kinderen waren blijde, want vader had tegen hen gezegd: „Nu zult gij als prinsen en prinsessen gekleed gaan, en lekker eten en drinken; waar uw hart lust in heeft of wat uwen mond verlangen zal, dat zult gij hebben."

De houthakker deed nog verscheidene togten naar het roovershol, en telkens bracht hij zoo veel goud, juweelen en kostbare kleederen mede, als hij maar dragen of kruijen konde, tot dat hij een' grooten schat had bij een gegaderd. Bij dien schat bevonden zich ook gemaakte kleederen van kostbare stof, zoo wel mans- als vrouwekleederen, die waarschijnlijk hadden be-

hoord aan de ongelukkigen, die door de roovers vermoord en uitgeschud waren geworden. Deze liet hij zijne vrouw en kinderen aanpassen, en toen nu zij allen en ook hij in het nieuw en prachtig gekleed waren, ging de houthakker naar een afgelegen stadje, waar men hem niet kende, en kocht daar een' grooten wagen, met twee fraaije en sterke paarden. Op dezen wagen laadde hij zijnen schat, en vertrok met zijn gezin over de grenzen, alwaar hij in de nabijheid van de hoofdstad een fraai landgoed kocht en dit ging bewonen.

De gewezene houthakker leefde hier op eenen zeer grooten voet, zijne vrouw en kinderen gingen als prinsen en prinsessen gekleed. Hij

hield paarden, rijtuigen en een aantal bedienden, en had een' franschen kok, die de tafel moest verzorgen, waaraan dagelijks vele genoodigden mede aanzaten. Hij legde jagtpartijen aan, gaf danspartijen en concerten, in een woord, zijn huis, hoe groot en ruim ook, was steeds met gasten opgevuld en het eene feest volgde op of verdrong het andere.

Velen raadden er na, wie toch wel die rijke vreemdeling mogt zijn, die zulke vorstelijke verteringen maakte en alles met kontant geld betaalde. Dat hij schatrijk moest zijn, daaromtrent was men het geheel eens, maar wie of wat hij eigenlijk was, kon men niet uitvinden. Het bleef bij gissingen; de een dacht: het moet ten minste een Prins of een Hertog

zijn, die om redenen onbekend wil blijven; doch anderen beweerden, dat hij wel heel treffelijk opdischte en heerlijken wijn schonk, maar dat zijne manieren niets hoofsch hadden, zoo als men dit van een' Vorst of aanzienlijken Edelman moest verwachten. De meesten meenden, het was een koopman, die van niets tot iets gekomen, en eindelijk, door de fortuin begunstigd, schatrijk was geworden, en nu in een vreemd land met zijn geld den grooten Heer wilde spelen. Dit had wel den meesten schijn voor zich, maar de regte waarheid raadde of giste niemand; wie zou ook in den rijken en milden vreemdeling, bij wien het geld, dat hij met volle handen uitgaf, geen waarde scheen te hebben, den

gewezen armen houthakker gezocht hebben.

Maar was onze houthakker bij al die weelde, waarin hij leefde en waarmede hij zich omgeven zag, nu gelukkiger dan in zijnen voormaligen nederigen staat? Hij verbeeldde het zich misschien, maar inderdaad was hij dit niet.

Vroeger at hij met graagte zijn' schotel moes of zijne meelpap: nu zat hij dikwijls aan tafel zonder eetlust, en zelfs de keurigste geregten smaakten hem niet; want de regte saus van het eten, de honger, ontbrak hem. — Vroeger, vermoeid van den arbeid, sliep hij des avonds op zijn mosleger dadelijk in en rustig door tot aan den morgen: nu was zijn slaap meestal onrustig en

werd hij door benaauwde droomen gekweld, het gevolg van eene overladen maag, of van het door prikkelende spijzen en verhittende dranken ontstoken bloed. Vroeger, in zijnen staat van armoede, was hij nooit ziek geweest: nu, in zijnen staat van rijkdom, was hij nimmer regt gezond; dan werd hij door pijn in het hoofd, dan door koorts gekweld. Vroeger had hij naauwelijks geweten, dat er doctors in de wereld waren: thans was de doctor er dagelijks over den vloer, en de apotheker, met zijne bittere of walgelijke drankjes, had een' beteren klant aan hem dan de bakker. Zingen deed onze houthakker nog wel eens, doch alleen als hij te veel wijn had gedronken en een' halven

roes aanhad; dat lied kwam niet als weleer uit een opgeruimd en tevreden gemoed voort.

Van zijne vrouw en zijne kinderen, vroeger zijn grootste en eenigste schat, werd onze houthakker meer en meer vervreemd; hij had het te druk met zijne gasten, waaronder vele tafelschuimers en vleijers waren, om zich veel met zijne brave vrouw of met zijne kinderen bezig te houden.

De vrouw van den houthakker, namelijk, kon zich in dit groote leven niet schikken; zij gevoelde, dat zij, hoezeer ook met goud en paarlen omhangen, onder de dames, die eene beschaafde opvoeding hadden genoten, niet op hare plaats was; en zij bezat te veel gevoel van eigen-

waarde, om zich aan bespotting prijs te geven; daarom was zij niet te bewegen, om op de feesten en partijen te verschijnen, waarin haar man behagen scheen te vinden. Hieruit ontstond tusschen beide echtgenooten, die vroeger slechts één hart en ééne ziel waren, eene soort van verwijdering, die ook op de kinderen nadeelig terug werkte.

De beide jongsten hingen de moeder aan en leidden met haar een stil en ingetogen leven, terwijl de beide oudsten, door zucht tot vermaak aangetrokken, den vader aankleefden en aan alle feesten deel namen.

Een van die feesten werd opgeluisterd door de onverwachte verschijning van den Vorst des Lands; voorzeker eene hooge eer en on-

derscheiding, waardoor onze gewezen houthakker tot in de wolken werd verheven.

De Vorst was zeer minzaam, en onderhield zich eenen geruimen tijd met zijnen door vreugde verrukten gastheer, die daarna onuitputtelijk was in loftuiging over de minzaamheid van den Landsvorst tegen hem, een' vreemdeling, die zich die hooge eer, gelijk hij zeide, door niets waardig had gemaakt.

De goede Vorst zou hem echter weldra in staat stellen zich verdienstelijk te maken. Acht dagen daarna werd onze houthakker uitgenoodigd aan het Hof te komen.

Nu meende hij van vreugde gek te worden; in den triomf van zijnen hoogmoed ijlde hij naar zijne vrouw,

De Vorst was zeer minzaam.

om haar die heugelijke tijding, mede te deelen. »Hij was," zeide hij, »bij den Hertog ten hove genoodigd."

»Als daar maar niets achter steekt," merkte zijne vrouw op.

»Wat zou er achter steken, anders dan dat de Vorst mijne waarde beter kent dan gij!" riep de houthakker en ging boos henen.

De vrouw van den houthakker had het echter zoo mis niet gehad. Hij werd ten Hove zeer vriendelijk ontvangen; de Vorst was uiterst minzaam; maar had tevens een klein verzoek, namelijk of hij hem ook een paar tonnen gouds, tegen behoorlijke renten, zou kunnen en willen leenen; door het kwalijk bestier van een' zijner Ministers, stonden zijne finantiën op dien oogenblik op geen' te besten voet.

Onze houthakker zeide zich daarmede ten hoogste vereerd te zullen achten; doch dat hij veertien dagen zou noodig hebben, om die som bijeen te brengen, waarmede de Hertog genoegen nam.

Door de groote verteringen, die de houthakker maakte, was de schat, dien hij had medegebracht, reeds bijna uitgeput; om dus aan den wensch van den Vorst te voldoen, moest hij eene nieuwe reis maken naar het roovershol bij den hollen boom. Dit deed hij, en bracht, terug komende, een' nog veel rijkeren schat mede dan de eerste maal.

Een minzame glimlach van den Vorst beloonde onzen houthakker ruimschoots voor de moeite, die hij zich had moeten geven en voor zijn

geld, waarvoor hij echter een' rentbrief kreeg.

Sedert werd de houthakker meermalen ten hove genoodigd, en het was niet de laatste maal geweest, dat de Vorst zich in finantiële ongelegenheid bevond en zijne toevlugt nam tot de beurs van zijnen waarden vriend en gunsteling, gelijk hij hem vleijend noemde.

Het leenen viel echter den niet rijken Vorst gemakkelijker dan het teruggeven of het betalen der verschenen rente; hij zon dus op een ander middel om zijne schuld aan den houthakker af te doen, en verhief hem tot zijnen Minister van finantiën.

De houthakker was met deze verheffing tot een der eerste staats-

ambten zeer opgehemeld; maar zijne vrouw, in plaats van in zijne vreugde te deelen, bracht hem onder het oog, dat hij tot dien zoo gewigtigen staatspost alles bezat, behalve het noodigste, namelijk kennis van zaken.

De houthakker volgde echter zijn eigen hoofd; hij werd Minister van finantiën, en mogt nu den titel van Excellentie voeren; dit was ook voor hem van het meeste gewigt. Met zijn ambt bemoeide hij zich weinig of niets; al wat hij te doen had of deed, was de stukken te onderteekenen, die zijn Secretaris hem voorlag.

Die Secretaris was een vlug en zeer schrander jong mensch. Hij won weldra het volle vertrouwen van zijn' patroon en wist zich bij den houthakker-minister zoo behagelijk

te maken, dat deze hem zijne oudste dochter, met een' rijken bruidschat, ten huwelijk toestond. Al weder tegen den zin van zijne vrouw, die zeide, het op dat jonge mensch, met zijne vleijende tong, niet te hebben.

De vrouw van den houthakker had zich ook nu niet vergist; de Secretaris was een slecht mensch, hij misbruikte het vertrouwen van zijnen schoonvader, en liet hem stukken teekenen, als ook belastingwetten, die voor het volk zoo drukkend waren, dat een algemeene volksopstand hiervan het treurige gevolg werd.

De Secretaris maakte zich met de schatkist uit de voeten, maar het paleis van den Minister werd ge-

plunderd, zijn oudste zoon, die zich wilde verzetten, door het woedende gepeupel dood geslagen, en de Minister zwaar mishandeld en met zijne vrouw en nog overige kinderen in de gevangenis geworpen.

De Vorst door het oproerige volk gedrongen, zag zich genoodzaakt, het doodvonnis over zijn' gewezenen gunsteling uit te spreken; doch bezat, van s'mans onschuld overtuigd, nog zoo veel menschelijkheid, dat hij hem gelegenheid gaf te ontvlugten.

Arm, en lijdend aan ziel en ligchaam, kwam de houthakker in zijn land terug, en betrok zijne voormalige hut. Naar het rooversbol keerde hij echter niet weder, maar zocht, door de zorg van zijne brave vrouw hersteld zijnde, zijne bijl op,

„Bekleed mij met Vrouw!"

die hij zoo versmadelijk van zich had geworpen, en ging weder houthakken.

Nu, door de weelde verwend en met een verzwakt ligchaam, viel hem den arbeid in het eerst zeer zwaar; doch als zijne brave vrouw hem dan medelijdend troostte en het zweet van het gelaat veegde, zeide hij: „Beklaag mij niet, vrouw! Ik weet thans, wat het is rijk en een aanzienlijk man te zijn; bij al mijne grootheid was ik ongelukkiger en meer te beklagen dan nu. Laat ons dus den Heer danken, dat Hij, na mij voor mijn morren met rijkdom gestraft te hebben, mij nog de kracht heeft gelaten om te kunnen werken en met het deel, mij opgelegd, tevreden te zijn.

Deze geschiedenis van den armen houthakker, leert ons, kinderen, dat rijkdom en aanzien niet altoos geluk aanbrengen, en men in een' nederigen staat dikwijls even veel en meer genoegens kan smaken. De Heer weet het best wat ons goed en dienstig is; daarom, wat ook uw deel op aarde zijn moge, wees te vreden met uwen staat; benijdt uwe meerderen niet; maar ziet op uwe minderen: dit zal uw hart tot dankbaarheid stemmen jegens uwen Vader, die in de hemelen is.

Bij den Uitgever dezes zijn van dezelfden Schrijver tegen gelijken prijs nog verkrijgbaar.

Godebald Tweevoet.

De Gemaskerde Ridder en de Jonkvrouw van Schoonheid.

De Roofridder Langbaard en het Bergspook.

De Prinses van Perzië en de Prins van Bagdad.

Het Kanarievogeltje en de Gouden Eitjes.

Allen met Gekleurde Plaatjes.